

TRILOGIA REICHULUI

Brian Klein

Falsul candidat

Traducere:
Timea Kovacs

NICULESCU fiction

Capitolul 1

6 ianuarie 2012

Buenos Aires

Tunelul era aproape gata. Trei bărbați extrem de pricepuți îl construiseră în opt luni. Pornea de la subsolul cafenelei Torino și ajungea direct sub seiful Banco Estero. Această bancă e una dintre cele mai vechi din Argentina și se afla pe Avenida Cabildo, în inima cartierului Belgrano din Buenos Aires, în nord-estul orașului. Tunelul de treizeci de metri are o ventilație de ultimă generație, un iluminat activat de senzori și pardoseală din covor de lână. Uriașa structură subterană este o magnifică operă de inginerie. Mica echipă a lucrat în fiecare noapte și în fiecare weekend timp de opt luni și, împreună, au mutat peste o sută douăzeci și șapte de metri cubi de pământ, făcând aproape trei mii de drumuri cu roaba.

Pedro García a așezat burghiul lângă zidul de pământ nou format. S-a oprit din mestecat, a scos cu grijă guma din gură și s-a uitat în sus la tavanul de beton gros de treizeci de centimetri, apreciind că ajunseseră în sfârșit la podeaua seifului. Pedro și-a permis să zâmbească, ceea ce nu făcea de obicei, în

timp ce își mângâia barba dezordonată, plină de sare și piper. Nu se bărbierise din prima zi de forare.

— Băieți, asta este. Ne aflăm direct sub o mie două sute de casete frumoase și numai Dumnezeu știe ce se află în ele.

Unul dintre cei doi camarazi ai săi a sărit peste covorul gros de pluș și și-a îmbrățișat liderul.

— Îți spun eu ce este în ele. Vieți noi pentru toți.

Ricardo Gonzales era cel mai tânăr dintre cei trei hoți.

— Pedro, ai spus că vom reuși și am făcut-o. Te iubesc, bătrâne.

Ricardo era un bărbat imens. Avea doi metri, iar corpul său era perfecționat la milimetru. Când nu săpa tuneluri noaptea, se antrena cinci zile pe săptămână în sala de sport și își adusese din plin contribuția la ridicarea roabei încărcate cu pământ uscat. Al treilea om clătina încet din cap.

— Ricky, încă nu e gata. Nu terminăm nimic până când nu ne întindem pe o plajă undeva departe, cu mai mulți bani decât știm ce să facem cu ei.

La șaizeci și trei de ani, Sebastian Ramos e cel mai în vârstă dintre cei trei și de departe cel mai precaut. Petrecuse două perioade lungi în faimoasa închisoare Caseros, în cartierul de sud al orașului, pentru jafuri și infracțiuni legate de arme de foc, însemnând că această slujbă era ultima lui încercare. Ridurile adânci încrustate pe fruntea lui dădeau impresia unui om mult mai în vârstă decât anii săi.

Pedro a luat burghiul electric și s-a întors prin tunel.

— Este șase dimineața. Lumea de deasupra noastră se trezește. Acum ne odihnim și mâine la miezul nopții începem forarea finală și apoi avem tot weekendul să ne bucurăm de acele casete.

Pedro era un om răbdător. Planificase această lucrare de peste zece ani. Criza financiară care a lovit Argentina în 2001 a fost extrem de grea. Îi topise economiile de-o viață, la fel ca milioanele de compatrioți ai săi. Declanșatorul prăbușirii economice a fost o retragere masivă din conturi, deoarece oamenii considerau că băncile nu dețin suficienți bani lichizi pentru a le acoperi depunerile. Publicul și-a pierdut încrederea în sistemul bancar și a ales să își păstreze banii și obiectele de valoare acasă sau în casete de valori. La zece ani după prăbușire existau peste cinci sute de mii de casete închiriate de bănci. Una pentru fiecare optzeci de locuitori: un raport uluitor.

Pedro era unul dintre ei, dar caseta lui, situată în seiful Banco Estero, era diferită de celelalte. Era permanent goală.

O deschisese în ianuarie 2009 și făcuse vizite regulate la bancă în prima zi de luni din fiecare lună. De-a lungul timpului, memorase planul interior al seifului și cartografiase pozițiile exacte ale celor o mie două sute de casete. Pereteii din sufragerie, în micul său apartament cu o cameră, erau acoperiți cu desene mari făcute de mână. Acestea arătau dispunerea casetelor în interiorul seifului și aveau un cod de culori, în funcție de mărimea lor. Pedro știa că și cu o perioadă liberă de patruzeci și opt de ore într-un weekend liniștit de sărbătoare, nu va fi suficient timp pentru a deschide toate casetele. El a calculat că trei oameni, lucrând în echipă, ar putea să deschidă aproximativ zece la sută, așa că asta însemna să le vizeze pe cele mai mari, adică o sută douăzeci.

Pedro e un fost soldat care părăsise școala la optsprezece ani și servise timp de șapte ani ca mecanic în Primul Regiment de Cavalerie Tancuri. După ce a părăsit armata, a obținut un loc de muncă ca inginer în domeniul instalațiilor, iar aceste

competențe s-au dovedit a fi de neprețuit atunci când a fost vorba de construirea sistemului de ventilație necesar pentru un tunel de treizeci de metri.

În martie 2011 s-a dat în chirie o cafenea degradată din cartierul Belgrano, iar Pedro a fost singura persoană care s-a arătat interesată de închirierea acesteia. Café Torino își deschisese porțile pentru prima dată la mijlocul anilor optzeci și, douăzeci de ani mai târziu, își încetase activitatea, fiind o victimă a fast-food-urilor moderne care apăruseră în jurul ei. Pentru Pedro, poziționarea sa era perfectă. Se situa la doar două clădiri distanță de Banco Estero. Pedro avea suficienți bani doar pentru a acoperi plata chiriei pentru douăsprezece luni, dar s-a gândit că are nevoie doar de opt pentru a construi tunelul. La două săptămâni după ce a semnat contractul, a acoperit cele două ferestre din față cu ziare vechi, astfel încât nimeni să nu poată vedea înăuntru. Un afiș scris de mână pe ușă spunea simplu: „Barul Café Torino este în curs de renovare și se va redeschide în curând”.

Odată ce Pedro a obținut cafeneaua, a început să recruteze doi asociați. Verișorul său primar, Sebastian Ramos, era un hoț. Știa că fusese prins și condamnat de două ori în ultimii treizeci de ani, dar reușise să ducă la bun sfârșit peste o sută de jafuri.

Ramos l-a recrutat pe cel de-al treilea membru al echipei, Ricardo Gonzales. Acesta era un zidar și un infractor mărunț, care avea constituția unui bivol. Și lucra ca unul. Inițial, timp de două luni, cei trei bărbați s-au întâlnit după serviciu în fiecare luni, miercuri și vineri seara. Întâlnirile aveau loc în cafeneaua pustie, unde devorau chilli-ul de casă al lui Pedro și plănuiau fiecare pas al jafului. Folosind un cont fals, Pedro a cumpărat online tot echipamentul și materialele de care

aveau nevoie, iar achizițiile au fost livrate la intrarea din spate a cafenelei. Cel mai scump articol pe care l-a procurat a fost un kit de forare, la mâna a doua, utilizat în mod normal pentru excavarea aleilor.

Luni, 24 mai 2011, exact la miezul nopții, a început forarea și a continuat în fiecare noapte din timpul săptămânii și în fiecare weekend în următoarele opt luni. O dată pe săptămână, la primele ore ale dimineții, pământul proaspăt excavat era pus în saci mari de pânză, încărcat într-un camion și dus spre nord, în afara orașului, către pădurea Pinar del Norte, unde era aruncat cu grijă. Munca era grea, dar cei trei bărbați au început să iubească rutina lor zilnică și, în cele din urmă, după opt luni, tunelul a fost gata.

Ricardo a avut nevoie de doar patruzeci de minute pentru a găuri podeaua de beton de deasupra lui și, când a terminat, a creat o gaură lată de aproximativ un metru și douăzeci de centimetri. Pedro s-a uitat în întunericul tulbure care se infiltra prin deschiderea nou creată.

— Băieți, timpul este singurul nostru dușman acum. Haideți să luminăm acolo sus și apoi să ne facem de cap cu casetele alea. Țineți minte, le atacăm doar pe cele de pe listă.

Sebastian a aprins o lanternă LED uriașă și s-a urcat pe umerii lui Ricardo, o mișcare pe care o exersaseră de zeci de ori în cafenea.

— Bine, uriașule, începem.

Cincisprezece minute mai târziu, cei trei bărbați se aflau în interiorul seifului imens, iluminat acum de șase reflectoare HMI de opt sute de wați, amplasate pe suporturi, cablate prin tunel la un mic generator care se afla pe podeaua cafenelei.

Toți purtau măști de maimuță din plastic din cauza celor șase camere de supraveghere din interiorul seifului, care le

înregistrau acum fiecare mișcare. Camerele erau monitorizate live doar atunci când banca era deschisă, deci nu reprezentau o amenințare imediată. Pedro memorase pozițiile camerelor în urma vizitelor lunare la caseta sa goală. O casetă care nu se afla pe lista lor.

În următoarele patruzeci și opt de ore, cei trei bărbați au lucrat neobosit, fără pauză, perforând meticolos încuietorile duble care protejau fiecare casetă în parte. A fost un proces complicat și anevoios, care necesita mai degrabă finețe decât forță brută. De fiecare dată când deschideau o casetă, goleau conținutul în saci mari de pânză, nemarcați. Prada era spectaculoasă: Obligațiuni de stat valoroase din peste douăzeci de țări și cantități uriașe de dolari americani, euro, lire engleze și pesos argentinieni. O singură casetă conținea douăzeci de lingouri de aur masiv, în timp ce altele erau pline cu bijuterii, ceasuri de firmă și sute de pietre prețioase în vrac.

Niciunul dintre bărbați nu a acordat atenție unei serviete din piele neagră, deteriorată, care era bine îndesată în caseta 1321. Conținutul acesteia includea trei plicuri mari galben închis, două cutii de film de opt milimetri și o cutie mică de tutun, care conținea o colecție de medalii militare vechi.

Ricardo a scos cu grijă servieta din casetă și a aruncat-o într-unul dintre sacii de pânză. În cea mai mare parte a timpului, se comportau exact așa cum repetaseră în ultimele zece luni. Toți trei își cunoșteau pe dinafară fișa postului, ceea ce însemna în parte să nu vorbească.

— La naiba, Pedro. Uită-te la mărimea acestor frumuseți!

Ricardo a fost primul care a încălcat jurământul tăcerii. În palma mâinii sale imense ținea o grămadă de diamante netăiate, dintre care cel mai mic avea cel puțin zece carate.

Sebastian era ocupat să pună teancuri masive de dolari americani într-unul dintre saci, dar s-a oprit pentru o clipă să ridice privirea.

— Trebuie să fie un milion de dolari acolo, Ricky. Cine sunt ticăloșii care dețin toate lucrurile astea?

Pedro a rămas cel mai calm dintre cei trei.

— Nu contează. Noi suntem proprietarii acum. Nu mai vorbim până nu plecăm de aici.

Termenul limită pentru plecare fusese stabilit pentru ora cinci dimineața, cu două ore înainte ca banca să se redeschidă.

La patru și patruzeci și cinci, cei trei bărbați stăteau lângă gaura mare din podeaua bucătăriei dărăpănate a cafenelei. Niciunul dintre ei nu dormise de două zile și toți funcționau pe bază de adrenalină pură. Pedro a oprit acțiunea.

— Am deschis nouăzeci din cele o sută douăzeci de casete de pe lista noastră. Cred că am obținut mai bine de o sută de milioane de dolari. Camionul este plin, așa că sugerez să plecăm naibii de aici.

Sebastian a tras un fum lung din Marlboro-ul său, prima țigară pe care o fumase în două zile.

— Vere, ne-am umplut buzunarele, așa că e timpul să ne luăm la revedere de la cafeneaua Torino.

Pedro s-a întors spre Ricardo, care ținea cheile camionului în mâna dreaptă.

— Să mergem. Și Ricky, condu cu grijă. Nu vrem să fim trași pe dreapta de poliție.

La două ore după ce a fost descoperit jaful, s-a efectuat un apel telefonic pe o linie criptată de la un birou din cartierul Recoleta din Buenos Aires către un zgârie-nori, aflat la zece mii de kilometri distanță, în centrul orașului San Francisco.

Richard Franklin, directorul general al Corporației Franklin Pharmaceutical, a pus mâna pe receptorul telefonului roșu de pe biroul său, care nu mai sunase de peste doi ani. O singură persoană din lume avea numărul.

— Care-i treaba, Matias?

A existat o scurtă pauză pe linie, în timp ce interlocutorul își aduna gândurile. Apoi, o voce rece, cu accente puternice, a rupt tăcerea.

— Señor Franklin, conținutul casetei 1321 a fost furat într-un jaf care a avut loc în weekend. Ne vom concentra, desigur, toate resursele pentru a-l recupera cât mai curând posibil.